

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.
(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον)

Ἐν τῷ μεταξύ δὲ πάντων τούτων, μεταβολαί-
λιαν σπουδαῖαι ἔλαβον χώραν εἰς τὴν οἰκογένειαν
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, εἰς τὸ μικρὸν χωρίον τῆς Ἐλ-
βετίας. Ἐνῷ δ' ὁ Ἑμμανουὴλ εἰς τὴν Σεβίλλην
ἀνετρέφετο εἰς τὰ σχολεῖα καὶ γυμνάσια τῆς
Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀδελφή του, Ἰσαβέλλα,
ἐλάμβανεν ὅλως διάφορον ἐκπαίδευσιν. Πρὸ τοῦ
καιροῦ ἐκείνου, τὸ μέγα κύμα τῆς ἀναμορφώσεως
εἶχεν ἐπεκταθῇ ἐφ' ὅλην τὴν Ἐλβετίαν, ὑπερνικῶν
καὶ καταστρέφον πάντα τὰ ἐμπόδια, ἅτινα ἡ ἀ-
μάθεια, ὁ φανατισμὸς καὶ ἡ μεσαλοδοξία ἀντέ-
τατον κατ' αὐτοῦ. Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας καὶ ἡ
σύζυγος αὐτοῦ ἠκροάζοντο, μετὰ συγκινήσεως,
τῶν ἀπλῶν καὶ παρηγορητικῶν ἀληθειῶν, τὰς ὁ-
ποίας ὁ ἱερεὺς τοῦ χωρίου ἐκήρυττε, καὶ εὐρι-
σκον αὐτὰς ὅλως διαφόρους τῶν διδασκαλιῶν καὶ
δογμάτων, ἅτινα οἱ ἱερεῖς τῆς Παπικῆς ἐκκλησίας
ἐδίδασκον. Ἐπὶ τέλους δ' ἀπέρριψαν ἐντελῶς τὸν
ζυγὸν, ὑπὸ τὸν ὁποῖον ἐστέναζον ἐκ παιδικῆς ἡλι-
κίας, ἀποσύραντες ἀμέσως καὶ τὴν Ἰσαβέλλαν ἀ-
πὸ τοῦ μοναστηρίου, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀνετρέφετο,
καὶ θέσαντες αὐτὴν ὑπὸ τὴν κηδαιμονίαν κυρίας τι-
νος διαμαρτυρομένης, ἥτις ἐδέχετο νέας ὡς οἰκο-
τρόφους καὶ ἐξεπαίδευεν αὐτάς. Ἐπιστολαὶ πλῆ-
ρεις θερμότητος εἰδοποίησαν τὸν υἱὸν των, Ἑμ-
μανουὴλ, περὶ τῶν μεταβολῶν τούτων. Ἀλλ' ὁ
νέος, ὅστις τότε ἐπῆγαινε νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν
τοῦ ἐμπόρου, ἐθλίβη εἰς ὑπέρτατον βαθμὸν, διότι,
ὅπως εἶχεν ἀνατραφῇ, ἦτο τυφλὸς ὁπαδὸς τοῦ
Παπισμοῦ, καὶ κεκηρυγμένος ἐχθρὸς τῆς νέας αἰρέ-
σεως, ὅπως ὠνομάζετο τότε ὁ Διαμαρτυρισμός.

Ἡ νέα αὕτη αἵρεσις εἰς τὴν Σεβίλλην οὐδὲ
κἀν ἀνεφέρετο, εἰμὴ διὰ ψιθυρισμῶν, οἱ δὲ ὀλίγοι
τολμηροὶ συνήγοροι τοῦ Εὐαγγελίου, οἵτινες εὐ-
ρίσκοντο ἐκεῖ, ἦσαν ἐνταφιασμένοι, οὕτως εἰπεῖν,
ἐντὸς τῶν σκοτεινῶν καὶ κρυφίων εἰρηκτῶν τοῦ
φρουρίου Τριάνα, ὅπου ὁ Μέγας Ἱερεξισταστὴς,
Φερνάνδος Βαλδές, εἶχε τὴν ἔδραν του.

Ὁ Ἰωσήφ δὲ Σύντρας ὅμως ἦτον εἰς γῆν, τὴν
ὁποίαν ἡ ἀμάθεια καὶ ὁ διωγμὸς εἶχον ἐγκατα-
λείψει, καὶ ὅπου ὁ λόγος τῆς ἀληθείας ἐλάμβανε
θερμὴν ὑποδοχὴν. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ἀνοι-
χθῇ καὶ εἶδε τὰς πλάνας τῆς ἐκκλησίας ἐκεῖ ἡς,
ἥτις ἐκάλει τὸ κακὸν καλὸν, καὶ ἀντὶ φωτὸς ἔ-
διδε σκότος, αἱ δὲ ἐνθερμοὶ παρκαλήσεις τοῦ Ἑμ-
μανουὴλ δὲν ἠδύναντο νὰ ἐλκύσωσιν αὐτὸν ὀπίσω
εἰς τὸν κόλπον τῆς. Ἐκτοτε, ἡ ἀλληλογραφία με-
ταξὺ τέκνου καὶ γονέων κατέστη σπανία, διότι ὁ
πνευματικὸς δδηγὸς αὐτοῦ δὲν τὸν ἐπέτρεπε νὰ
ἔχῃ σχέσιν μὲ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον ἀπομακρυν-

θῇ ἀπὸ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, ὁ δὲ Ἑμμανουὴλ
ὕπνικος τυφλὸς καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὰς διαταγὰς
τοῦ ἱερέως του.

Τὰ πράγματα διετέλουν τοιοῦτοτρόπως ὑπὲρ
τὰ τρία ἔτη, ὅτε ὁ Ἑμμανουὴλ ἔλαβεν εἰδήσεις
αἵτινες τὸν ἐβύθισαν εἰς τὴν θλίψιν, εἰς τὴν ὁποίαν,
ἐν ἀρχῇ τῆς παρούσης διηγήσεως μας τὸν εὗρομεν.
Πυρετὸς σφοδρὸς καὶ θανατηφόρος εἶχεν ἐπισκε-
φθῇ τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χωρίον τῆς Ἐλβετίας, ὅπου
οἱ γονεῖς του κατέκουν, ἐντὸς δὲ μιᾶς ἐβδομάδος
ἀμφοτέρω, πατὴρ καὶ μήτηρ, ἔπесαν θύματα εἰς
τὴν ἐπιρρόην του. Ἡ Ἰσαβέλλα ἔμεινεν ἤδη ὀφθα-
λμὴ καὶ εἰς ξένην χώραν, ἄνευ ἄλλου προστάτου ἢ
συντρόφου, ἐκτὸς τῆς καλῆς καὶ ἀγαθῆς αὐτῆς
τροφῆς, ἥτις διέτριβεν εἰς τὴν οἰκογένειαν των
ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς ἐλεύσεώς των εἰς τὴν Ἐλβε-
τίαν. Ὅλη ἐπομένως ἡ ἐλπίς καὶ ἡ ἀγάπη αὐ-
τῆς προσηλώθησαν εἰς τὸν ἀδελφόν της, τοῦτο δὲ
ἦτο ἡ μόνη ἀνακούφισις καὶ παρηγορία εἰς τὴν τε-
θλιμμένην καρδίαν τοῦ Ἑμμανουὴλ. Ἐπιθυμεί νὰ
τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Σεβίλλην, ὅπως τὴν εἰσα-
γάγῃ εἰς ὅλην τὴν λαμπρότητα τῶν ἀνωτάτων κύ-
κλων, καὶ οὕτως εὐχαριστῶν τὴν ἀδελφὴν του,
νὰ γείνῃ ἔτι μᾶλλον περίθλεπτος. Ἐτι πλέον ἐ-
πύθει νὰ ἐπαναγάγῃ αὐτὴν εἰς τὸν κόλπον τῆς ἐκ-
κλησίας, καὶ ἐτρέφετο μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι διὰ τρυ-
φερότητος καὶ ἀγάπης ἤθελε καταπείσει αὐτὴν
νὰ ἀφήσῃ τὰς αἰρετικὰς αὐτῆς δοξασίας. Ἐγνώρι-
ζε μὲν ὅτι διέτρεχε μέγαν κίνδυνον, ἐὰν ἐξηκο-
λούθει νὰ κρατῇ τὰς δοξασίας ἐκείνας, καὶ ἤρνεϊ-
το νὰ συμμορφωθῇ μὲ τὰς διατάξεις τῆς καθολι-
κῆς ἐκκλησίας, ἰστηρίζετο ὅμως εἰς τὴν μεγάλην
αὐτοῦ ἐπιρρόην, πρὸς ἀποτροπὴν, πρόσκαιρον τοῦ-
λάχιστον, τοῦ κινδύνου. Ὁ δὲ πνευματικὸς αὐτοῦ,
Πάτερ Φερνάνδρος, ἦτο τῆς αὐτῆς γνώμης, ὥστε
ὁ Ἑμμανουὴλ ἀπεφάσισε νὰ ὑπάγῃ νὰ φέρῃ τὴν
ἀδελφὴν του οἰκαδε. Εἰς τὸ διάστημα τοῦ τα-
ξειδίου του ἐφαντάζετο αὐτὴν ὁποίαν τὴν εἶχεν
ἀφήσει, ἀλλ' ἔμεινε λίαν ἐκθαμβος, ἔτε, φθάσας
εἰς τὸ τέλος αὐτοῦ, εὗρεν ἀντὶ τῆς μικρᾶς καὶ ἡ-
σύχου ἐκείνης κόρης, ὠραίαν, ὑψηλὴν καὶ μεγαλο-
πρεπῆ νεάνίδα, πλήρη ζωῆς καὶ θεληγῆτρων.

ΓΕΩΛΟΓΙΑ

(Ἰδε προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Μετὰ τὸν γρανίτην, ἔρχεται ἄλλη σειρὰ πετρωμά-
των, τὰ Γράις· εἶνε δὲ καὶ ταῦτα, ὡς ὁ γρανίτης,
σύνθετα ἐκ κουάρτς, φέλσπαρ, μίκας καὶ ἄλλων,
ἡ δὲ ὕψις των τόσον κρυσταλλινὴ, ὥς ἐνίοτε δὲν
δύνανται νὰ διακριθῶσιν ἀπὸ τοῦ γρανίτου. Ἐκ
τῶν πετρωμάτων τούτων συνίσταται μέγα μέρος

τῶν ὀρεινῶν μερῶν τῆς Σκωτίας καὶ ἄλλων χωρῶν.

Μετὰ τὸ Γνέϊς ἔρχεται ἕτερον στρώμα, ὅπερ ἔνεκα τῆς ὕψους τοῦ ὀνομάσθη *Μίκα* ἢ *σχιστή*, διότι εὐκόλως σχίζεται εἰς λεπτά φύλλα· συνίσταται δὲ καὶ αὕτη ἐκ *μίκας* καὶ *κουάρτζ*, καὶ χρησιμεύει ἀντὶ κεραμιδίων πρὸς κάλυψιν τῶν ὁροφῶν τῶν οἰκίων, καὶ πρὸς κατασκευὴν πλακῶν καὶ πινάκων, ἅτινα εἶναι εἰς μεγάλην χρῆσιν εἰς τὰ σχολεῖα.

Ἐντὸς τῶν πετρωμάτων τούτων, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν βάσιν τῶν ὕδατογενῶν λεγομένων στρωμάτων, δὲν εὐρέθησαν μέχρι τοῦδε λείψανα ζῶων ἀπολιθωμένων, ὅθεν καὶ ὀνομάσθησαν *ἀζωϊκά*.

Μετ' αὐτὰ ἔρχεται τὸ καλούμενον *Παλαιοζωϊκὸν* στρώμα, περιλαμβάνον τὸ *Καμβριανόν*, *Σιλουριανόν*, *Δεβοριανόν*, *Ἀρθρακοφόρον* καὶ *Περμιανόν*.

Ταῦτα ὀνομάσθησαν Παλαιοζωϊκά, διότι περιέχουσι τὰ ἀπολιθώματα τῶν παλαιοτάτων ζῶων, ἅτινα ἐφάνησαν ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐσχηματίσθησαν δὲ, ὡς φαίνεται, ἐξ ἀποπλυμάτων προὔπαρχόντων πετρωμάτων, τὰ ὁποῖα κατεκάθισαν εἰς τὸν βυθὸν τῶν θιλατσῶν, καὶ ἐσκληρύνθησαν ὑπὸ τῆς πίεσεως καὶ τῆς θερμότητος· περιέχουσι δὲ ἱκανὴν ποσότητα μαρμάρου, εἴτε ἀσβεστολίθου, οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον κρυσταλλικοῦ ὅσον ὁ εὐρισκόμενος ἐντὸς τῶν ὑποκειμένων ἀζωϊκῶν στρωμάτων.

Ἐκ τῶν πετρωμάτων τούτων συνίστανται οἱ βράχοι καὶ τὰ ὄρη πολλῶν μερῶν τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας, Γερμανίας καὶ Βορείου Ἀμερικῆς, τὰ Πυρρηναῖα καὶ πολλὰ τῶν ὀρέων τῆς Ἑλλάδος, τὰ Οὐράλια, τὰ Ἡμαλλία, τὰ ὄρη τῆς Σελήνης καὶ αἱ Ἄνδεις καὶ ἀποτελοῦσιν, ὡς προείπομεν, μετὰ βρασιν ἀπὸ τῶν ἀζωϊκῶν εἰς τὰ παλαιοζωϊκά· εἶναι δὲ περίεργον, ἐν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀπολιθωμάτων τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰ στρώματα ταῦτα, ὅτι οἱ πρῶτοι ἐνζῶοι κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας δὲν ἦσαν φυτὰ, ἀλλὰ ζῶα, ἀνήκοντα εἰς τὸ γένος τῶν πολυπόδων· ὁμοιάζουσι δὲ πρὸς φυτὰ καὶ δι' ἑνὸς μὲν βραχίονος προσκολλῶνται εἰς τὸν πυθμένα τῆς θιλάσσης, ἐνθ' δι' ἄλλων συλλαμβάνουσι τὴν λείαν των καὶ τὴν εἰσάγουσιν εἰς εἶδος τι σάκκου ἰσωτερικοῦ, ὅπου χωνεύεται.

Τοιαῦτα ζῶα ὑπάρχουσιν ἀκόμη καὶ τὴν σήμερον εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ὠκεανοῦ, ζῶσι δ' ἐκ μικροσκοπικῶν ἀκαθαρσιῶν, αἵτινες διεκφεύγουσιν ἄλλα σαρκοβόρα ἐνυδρὰ εἶδη ζῶων, καὶ οὕτως ἐκτελοῦσι τὸ αὐτὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον οἱ σκώληκες τῆς ξηρᾶς, οἵτινες καταβροχθίζουν πᾶσαν σεσηπιῶν ζωϊκὴν ἢ φυτικὴν οὐσίαν. (ἀκολουθεῖ)

ΓΟΥΛΛΙΕΛΜΟΣ Ο ΣΙΩΠΗΛΟΣ

Γουλλιέλμος ὁ ἐκ Νάσσου, Πρίγγιψ τοῦ Ὁράνζ, ἐγεννήθη τὸ 1587 καὶ ἀνεγράφη εἰς τὰς Βρυξέλλας, εἰς τὴν αὐλὴν τῆς Καθολικῆς βασιλείας Μαρίας τῆς ἐξ Οὐγγαρίας.

Προσελήφθη δ' εἰς τὴν αὐλὴν Καρόλου τοῦ 5ου, βασιλέως τῆς Ἰσπανίας, καὶ κατ' αὐτὸ ἔτι τὸ δεκατον-πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του κατέστη οἰκεῖος τοῦ μονάρχου ἐκείνου. Εἰς τὴν συμπεριφορὰν αὐτοῦ ἐδείκνυε τοσαύτην διάκρισιν καὶ γνώσιν, ὥστε οὐδὲν πολιτικὸν ζήτημα ἀπεκρύπτετο ἀπ' αὐτὸν, πρὶν δὲ φθάσῃ τὸ εἰκοστὸν πρῶτον ἔτος τῆς ἡλικίας του, διωρίσθη ἀρχιστράτηγος τοῦ Ἰσπανικοῦ στρατοῦ, τοῦ εἰς τὰ σύνορα τῆς Γαλλίας εὐρισκόμενου· πολλάκις δὲ ἀπεστάλη ὑπὸ τοῦ Καρόλου καὶ τοῦ διαδόχου αὐτοῦ, Φιλίππου τοῦ 2ου, πρὸς διεκπεραίωσιν διπλωματικῶν ὑποθέσεων καὶ ἀπαξ, ὅτε ἦτον εἰς τὴν Γαλλίαν, Ἐρρίκος ὁ 2ος ἐξεμυστηρέθη εἰς αὐτὸν σχέδιον τι, τὸ ὁποῖον μετὰ τοῦ Φιλίππου εἶχε σχεδιάσει πρὸς ἐντελὴ καταστροφὴν τῶν Διαμαρτυρομένων. Ἡ ψυχρότης καὶ τὸ ἀτάραχον, μετὰ τὰ ὁποῖα ὁ Γουλλιέλμος ἐκράτησε τὴν φρίκην καὶ ἀποστροφὴν του κατὰ τὴν διήγησιν τοῦ σχεδίου τούτου, τῷ ἀπέδωκαν τὴν ἐπωνυμίαν τοῦ «Σιωπηλοῦ», καίτοι φυσικὰ ἦτο λίαν εὐθύμου χαρακτήρος καὶ οὐδόλως ἀπεστρέφετο τὴν συναναστροφὴν καὶ συνομιλίαν τῶν ἄλλων. Ἄν καὶ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον δὲν ἐνδιεφέρετο πολὺ εἰς τὰ τῆς θρησκείας, ἦτον ὅμως πολὺ ἀγαθώτερος καὶ εὐγενέστερος, ἢ ὥστε νὰ συναίνεσθαι εἰς τοιοῦτον στυγερὸν ἐγκλήμα· ὅταν δὲ ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ διοικητοῦ τῶν «Κάτω Χωρῶν», δὲν ἠθέλησε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ὁποίας εἶχε λάβει διαταγὰς τοῦ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς κατὰ τῶν διαμαρτυρομένων ποινικοὺς νόμους, χωρὶς δὲ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸ εἰς αὐτὸν ἐμπιστευθὲν μυστήριον, ἔλαβε μέτρα ἰσχυρὰ πρὸς ποφύλαξιν τῶν Διαμαρτυρομένων αὐτοῦ ὑπηκόων. Ἐπὶ τέλους δὲ ἠνώθη φανερά μετ' αὐτῶν καὶ κατέστη εὐσεβὴς καὶ δραστήριος ἀνὴρ. Ὅταν δὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας κατεπάτησε τὰ συνταγματικὰ δικαιώματα «τῶν Κάτω Χωρῶν», οἱ δὲ κάτοικοι ἠναγκάσθησαν νὰ προσφύγωσιν εἰς τὰ ὅπλα, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇς αὐτῶν τὸν γενναῖον Γουλλιέλμον, ἐκίνησαν κατὰ τῆς Ἰσπανίας μακρὸν καὶ αἱματηρὸν πόλεμον, ὅστις ἐπὶ τέλους ἐξησφάλισε τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν.

Ἄν καὶ κατὰ τὸν καιρὸν δ' ἐκεῖνον αἱ ἀρχαὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας δὲν ἐννοοῦντο καλῶς οὐδὲ ὑπ' αὐτῶν τῶν Διαμαρτυρομένων, ὁ Γουλλιέλμος ἐκήρυξεν ἐντελὴ ἰσότητά μεταξὺ ὧν